

som ikke ved dens Udbetaling fradrages (saaledes som Tilfældet er med Pensionsafgiften o. desl.) bør selvfølgelig ramme begge Ægtefællerne lige-
 lig. Den indkomsterhervende Ægtefælle erholder derfor sædvanlig Fordringsret hos den anden for Halvdelen af de Udgifter, den indkomsterhervende i saadant Øjemed har. Ligeledes turde det være rigtigt, at den indkomsterhervende erholder Fordringsret for Halvdelen af den Rente, han under Ægteskabet nødes til at udbetale for en Gæld, han ved Ægteskabets Indgaaelse havde, eller Fornyelse af saadan Gæld (for saa vidt som Renten ikke kan betales med „anden Indkomst end Løn“ eller saadan Indkomst, hvori den anden Ægtefælle paa Grund af Ægteskabskontrakt eller af anden Grund ikke har nogen Del.) Denne Bestemmelse om Renten foreslaas med Hensyn til Studielaan o. desl., som har sat den indkomsterhervende Ægtefælle i Stand til at fortjene Indkomsten.

IX.

Anvendelse af Indkomstprincippet ved „anden Indkomst end Løn“: Den indkomsterhervende Ægtefælle er skyldig inden en vis Tid, f. Ex. Deklarationstiden, efter hvert Kalenderaars Slutning at udbetale til den anden Ægtefælle den halve Beholdning af det næstforegaaende Aars Indtægter af denne Art, mulig tilligemed Renten af nævnte Beholdning fra samme Aars Slutning. Ved Beregningen af Beholdningen iagttages, at al Rente af den indkomsterhervendes Gæld ligesom ogsaa alt saadant Tab (for samme Ægtefælle) som ifølge Loven om Indkomstskat maa fradragès, tillige maa fraregnes her.

I Spørgsmaalet om „anden Indkomst end Løn“ opstaar Fordringsret for den anden Ægtefælle overfor den indkomsterhervende.

Skulde Fordringens Udbetaling volde den indkomsterhervende Ægtefælle Vanskeligheder, f. Ex. hvis han er Forretningsmand, kan jo Sagen ordnes paa en saadan Maade, at den anden Ægtefælle erholder Bevis, istedetfor Kontanter.

Den Uretfærdighed, som kan synes at ligge deri, at den ikke indkomsterhervende Ægtefælle faar Del i Vindingen det ene Aar, men ikke behøver at betale noget for at dække Tabet et andet Aar, kan sikkert ikke afhjælpes paa anden Maade, end ved at den Ægtefælle, som maa regne med vekslende Vindinger og Tab, sikrer

sig gennem Ægtepagt, ifølge hvilken han forbeholder sine Indkomster alene for sig eller hovedsagelig for sig, d. v. s. uden at den anden Ægtefælle faar nogen eller fuld Andel deri.

Ligeledes kan, hvis den ene Ægtefælle ved Ægteskabets Indgaaelse har Gæld, f. Ex. Studiegæld, til hvis Amortisering begge Ægtefællerne biligtvis bør bidrage, den Bestemmelse træffes ved Ægtepagt og naturligvis ogsaa ved Overenskomst under Ægteskabet, at Ægtefællerne skal deltage i Amortiseringen, f. Ex. med Halvdelen hver.

X.

Bestaar Indkomsten i Genstande (f. Ex. et Kunstværk som Salær for Boudredning), opstaar der simpelthen for den anden Ægtefælle Ejendomsret til Halvdelen af denne Genstand. Bestaar Indkomsten i Ydelser in natura, har den erhvervende Ægtefælle Ret til at betale den anden Ægtefælle med Halvdelen af disse Ydelser (istedetfor med Kontanter) selv. Om f. Ex. Ydelsen bestaar i Bolig, som begge Ægtefæller nyder godt af, saa bør de anses for at have lige Fordel deraf, og den ikke-erhvervende Ægtefælle anses altsaa for at oppebære Halvdelen af Boligydelser ved at benytte den.

XI.

Der stilles Sikkerhed for, at den ene Ægtefælle er istand til at kontrollere den andens Indkomster. Den kontrollerende skal have Adgang til Handelsbøger, Regnskaber, Deklarationer etc., samt Ret til af Kontorer, Arbejdsgivere, Banker og andre Pengeinstitutioner at faa de nødvendige Opgivelser.

XII.

I Spørgsmaal om Udgifter skal den nugældende Regel for Ægtefæller, hvis Bo er delt, gælde: „Ægtefæller ere, selv om de har delt deres Bo, pligtige hver efter sin Evne at bidrage til deres eget og Børnenes Ophold.“ Besværlighederne for Ægtefællerne ved at komme overens om Udgiftsfordelingen turde ikke blive større, end de nu er for Ægtefæller, som har faaet Bodeling, eller som ifølge Ægtepagt savner al fælles Ejendom for ikke at tale om Sødskende og andre Personer som har fælles Husholdning. Det er naturligvis hensigtsmæssigt at opstille en Plan over Udgifterne hvert Aar. I normale Forhold kommer efter det foreslaaede System alle, eller de fleste, Udgifter til at bestrides af Ægtefællerne med Halv-

delen hver, hvorefter, hvis noget spares, dette bliver det samme eller omtrent det samme for begge Ægtefæller. Det praktiske Resultat bliver da, at hver af Ægtefællerne tilegner sig sin Del af Besparingen i Stedet for, at Manden nu beholder det alt sammen. Paa Grund af følgende faktiske Forhold kommer Besværligheder i Spørgsmaal om Udgiftsfordelingen og Afregningen mellem Ægtefællerne sandsynlig sjælden til at opstaa. Af en Løntagers Indkomst gaar i Reglen omkring Halvdelen til Husleje, Skatter, Forenings- og Forsikringsudgifter, Børnenes Skoleudgifter, Lægehonorar, Mandens Klæder og hans forskellige Udgifter, d. v. s. Udgifter som almindelig besørges af Manden, medens omkring Halvdelen af Indkomsten i Reglen gaar til Husholdningsudgifter, Hustruens og Børnenes Klæder, samt Hustruens forskellige Udgifter, altsaa Udgifter, som almindeligvis besørges af Hustruen. At Forholdet faktisk er dette, kan let kontrolleres ved at undersøge forskellige Tilfælde.

En ganske naturlig Overenskomst mellem Ægtefællerne bliver det da, at Manden paatager sig med de 50 pCt., han selv hæver, at bestride Udgifterne af førstnævnte Gruppe, og Hustruen med sine 50 pCt. at bestride Udgifterne af den anden Gruppe. Skulde Udgifterne af den anden Gruppe f. Ex. paa Grund af et stort Antal Børn blive altfor store til at kunne bestrides af den ene Indkomsthaldel, bliver det en naturlig Sag, at Manden af sin Halvdel giver Hustruen et vist Bidrag til disse Udgifter. (De Besparelser, som kan gøres af en Løntager og hans Hustru, bliver i Reglen ikke stort at tvistes om).

Hvad angaar „anden Indkomst end Løn“ bliver den simpleste Løsning, i det mindste i Ægteskab, hvor der føres Bog, den, at Ægtefællerne paa Forhaand f. Ex. for hvert Aar, opgør hvor meget, der maa gaa til de forskellige Udgiftsposter, (Husleje, Husholdning, Klæder o. s. v.), saa at disse saaledes beregnede Udgifter, tilligemed alle aabenbart nødvendige Udgifter f. Ex. Skatter, Udgifter til Sygdom o. s. v. kan ligelig bestrides af Ægtefællerne. Derefter afleverer den indkomsterhervende Ægtefælle (vi antager Manden) til den anden Ægtefælle (Hustruen) efterhaanden i Løbet af Aaret de afregnede Beløb af hendes faste Indkomsthaldel. Af disse Beløb udlægges Hustruen Udgifter-